

Η προσωπικότης του Γέροντος Παΐσιου

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Παΐσιος Αγιορείτης](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

(Απομαγνητοφωνημένη ομιλία)

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανής και Κονίτσης κ.κ. Ανδρέα, υικώς εκ μέσης καρδιάς σας ευχαριστώ και σας ευγνωμονώ που με την ευλογία σας σήμερα παρευρίσκομαι ανάμεσά σας ως ομιλητής με θέμα «Η προσωπικότης του Γέροντος Παΐσιου».

Άγιοι Αρχιερείς, σεβαστοί μου πατέρες και αγαπητοί εν Χριστώ αδελφοί

Όσοι εγνωρίσαμε τον Γέροντα Παΐσιο, άλλοι προσωπικά, άλλοι από τα βιβλία, άλλοι από διηγήσεις άλλων, διαπιστώνομε ότι ο Γέροντας Παΐσιος είχε αφιερώσει όλο του το είναι στον Θεό. Εφήρμοζε κατά γράμμα το λεγόμενο «δεν έδωσε στον Θεό τίποτε, εκείνος που δεν τα έδωσε όλα». Και ο Γέροντας Παΐσιος όντως τα έδωσε όλα για τον Θεό. Η πνευματική του προσφορά ανά τους αιώνες θα είναι μεγίστη και ανυπολόγιστη. Παρά τις προσωπικές του δοκιμασίες, πειρασμούς, αδικίες, συκοφαντίες κλπ., η ολοκληρωτική του αγάπη και η αφοσίωσί του παρέμειναν αναλλοίωτες τόσο ως προς τον Θεό, όσο και ως προς τους ανθρώπους. Ήτο βιαστής της φύσεώς του, είχε νήψι, προσευχή, άσκησι και γνήσιο πατερικό και μοναχικό φρόνημα.

Όποιος τον επεσκέπτετο και συνωμιλούσε μαζί του η ακόμη και μόνον να έβλεπε εν σιωπή την μορφή του, ένοιωθε ότι ανέπνεε καθαρό οξυγόνο και ανεζωογονείτο. Ο Γέροντας ήτο πιστός στην Παράδοσι και πονούσε, αγωνιούσε και προσηύχετο διακαώς για την διατήρησι της αυθεντικότητας και μοναδικότητας του Αγίου

Όρους. Δεν δεχόταν με τίποτε την αλλοίωσι της παραδόσεως του Αγίου Όρους από το κοσμικό φρόνημα, τις ποικίλες επιδράσεις, κλπ. Έλεγε: «Αν παραμείνωμε ασκητές, νηπτικοί, γνήσιοι μοναχοί, και αφήσωμε να χαθή η φυσική κατάστασις του τόπου και να αλλοιωθή, αυτό θα είναι πτώσις για όλους μας. Αν πάλι διατηρήσωμε τα κτίρια, τα κειμήλια, κλπ. και χάσωμε την μοναχική μας ιδιότητα και εκκοσμικευθούμε, τότε θα είμαστε σαν ξεναγοί σε αξιοθέατα. Ούτε το ένα, ούτε το άλλο πρέπει να επιτρέψωμε. Το Περιβόλι της Παναγίας μας, έλεγε, πρέπει να μείνη και να διατηρηθή αναλλοίωτο και τα άνθη του, οι μοναχοί του, να ευωδιάζουν πάντοτε με την Χάρι του Αγίου Πνεύματος».

Βλέπομε ότι ο Γέροντας ήταν ένας γνήσιος παραδοσιακός Αγιορείτης μοναχός.

Έλεγε: «Δεν έχω υποτακτικό - με την στενή έννοια - γιατί είμαι υποτακτικός όλου του κόσμου. Χρέος μου και καθήκον μου είναι να προσεύχωμαι για όλους τους ανθρώπους. Δεν είμαι άνεργος. Το επάγγελμά μου είναι να φτιάχνω τους λογισμούς των ανθρώπων».

Βλέπομε τι πνεύμα διακονίας, αγάπης και πόνο είχε ο Γέροντας για τους ανθρώπους.

Τον ερώτησε κάποιος μοναχός: «Γέροντα, να πάω σε κοινόβιο η να μείνω μόνος μου σε κελλί;».

Απήντησε ο Γέροντας: «Υπάρχουν τα πουλιά του κλουβιού και τα πουλιά του κλαδιού». Οι μοναχοί του κοινοβίου και οι κελλιώτες μοναχοί. «Μη διαλέξης μόνος σου το κλουβί η το κλαδί, γιατί θα μείνης χωρίς φτερά». Χωρίς δηλαδή πνευματικά φτερά. «Γιατί το πουλί χωρίς φτερά έχει πνευματικό μαρασμό. Βρες διακριτικό, έμπειρο πνευματικό οδηγό για να σου πη σε ποιά πνευματική ράτσα-είδος ανήκεις. Κάνε υπακοή και τότε διπλά και τριπλά πνευματικά φτερά θα αποκτήσης. Διότι, μόνον σε ο,τι γίνεται με υπακοή και ευλογία έρχεται η Χάρις και η πνευματική προκοπή. Αν πάρωμε άδεια από την "σημια", δηλαδή αν βάζωμε "μετανοια" μόνο στον δικό μας λογισμό και κάνωμε υπακοή στον εαυτό μας, τότε χάνωμε και ο,τι στοιχειώδες έχωμε αποκτήσει».

Βλέπομε την σοφία, την Χάρι, την διάκρισι σε κάθε συμβουλή και την βοήθεια που προσέφερε ο Γέροντας.

Κάποτε ένας προσκυνητής πηγαίνοντας προς την Παναγούδα έπεσε σε ένα βαθύ ρέμα κοντά σε ένα Κελλί. Ο Γέροντας του Κελλιού αυτού του παρέσχε τις πρώτες βοήθειες και ο προσκυνητής λόγω του σοβαρού χτυπήματος δεν πήγε τελικά στον Γέροντα Παΐσιο. Μετά από λίγο ο Γέροντας Παΐσιος εφώναξε από την Παναγούδα στον Γέροντα του εν λόγω Κελλιού, ο οποίος ευρίσκετο στην απλωταριά του Κελλιού του, που απείχε περίπου τριακόσια με τετρακόσια μέτρα από την Παναγούδα και είπε: «Ε, πάτερ τάδε.....». Και απήντησε ο μοναχός: «Ευλόγησον Γέροντα, θέλετε κάτι;». «Τίποτε, το "τηλεφωνο" δοκίμασα», είπε ο Γέροντας Παΐσιος.

Βλέπομε πως ο Γέροντας ήξερε να κρύβη την αρετή του και πόσο διακριτικά και με τι σοφία και χάρι περνούσε τα μηνύματα της αγάπης του, της προσευχής του, της έγνοιας του, της μέριμνάς του, κλπ.

Σε κάποιον δόκιμο μοναχό που τον επισκέφθηκε στην Παναγούδα ο Γέροντας είπε: «Πάρε ένα λουκούμι». Ο δόκιμος μοναχός, ενώ ήταν έτοιμος να απλώση το χέρι του, κάτι τον εμπόδισε και δεν πήρε το λουκούμι. Και ένοιωσε εκείνην την στιγμή μία εσωτερική γλυκύτητα. Ο Γέροντας σε λίγο πάλι του λέγει: «Πάρε και δεύτερο λουκούμι», ενώ ο δόκιμος δεν είχε πάρει ούτε καν το πρώτο. Αλλά και πάλι, πριν ακόμη απλώση το χέρι του, κάτι τον εμπόδισε, δεν πήρε λουκούμι και ένοιωσε για δεύτερη φορά την ίδια εσωτερική γλυκύτητα.

Μετά από καιρό, όταν ο δόκιμος μοναχός αυτός επισκέφθηκε πάλι τον Γέροντα, ο Γέροντας, όπως συνήθιζε σε όλους, του λέγει αυθόρμητα: «Έλα ευλογημένε να σε κεράσω πρώτα κανένα λουκούμι». Και τότε εκείνος του λέγει: «Γέροντα, θέλω από τα άλλα τα λουκούμια...», εννοώντας την εσωτερική γλυκύτητα. Και ο Γέροντας του απήντησε χωρίς να ζητήσει διευκρινίσεις: «Από τα άλλα τα λουκούμια, θα δούμε...». Βλέπομε τι κομψότητα, λεπτότητα και διορατικότητα διέκριναν τον άγιο Γέροντα.

Μία φορά, σε μία αγρυπνία, έψαλλε κάποιος Γέροντας το «πάσα πνοή» σε αργό (παπαδικό) ύφος. Αλλά επειδή εξέφυγε από το μουσικό κείμενο, έβαλε και δικά του αυτοσχέδια μουσικά στοιχεία, με αποτέλεσμα να το κάνη πιο πολύπλοκο και διαφορετικό από το μουσικό κείμενο. Και τότε του λέγει με αγάπη ο Γερο-Παΐσιος: « Ε, πάτερ, σ' αυτό το «πάσα πνοή» πολλές πνοές έβαλες μέσα σήμερα».

Εδώ βλέπομε πως με λεπτό χιούμορ και λογοπαίγνια έδινε συμβουλές.

Έλεγε ο άγιος Γέροντας: «Να έχωμε μετάνοια και στόχος μας να είναι ο Παράδεισος. Απέκδυσι του παλαιού εαυτού χρειάζεται και όχι απέκδυσι του ρουχισμού, όπως συμβαίνει στις ημέρες μας», εννοώντας την άσχημη ενδυμασία. Έλεγε επίσης: «Όλοι είμαστε παιδιά του Θεού, αλλά πόσα από τα παιδιά Του βρίσκονται στο σπίτι του Πατέρα τους;».

Βλέπομε πόσο πολύ ενδιαφερόταν ο Γέροντας να έχωμε μετάνοια και να μη χάσωμε τον Παράδεισο.

Έλεγε: «Με τόσες αγρυπνίες και ξενύχτια, που κάνομε, είμαστε κατά Θεόν αλήτες».

Είπε κάποτε, παραμονή της εορτής της Αγίας Άννης: « Πρέπει να κάνωμε μία αγρυπνία σήμερα. Γιορτάζει η Γιαγιά μας, αφού Μάνα έχομε την Παναγία μας».

Είπε σε κάποιον, ο οποίος είχε τρεις κόρες μοναχές: «Τι ανάγκη έχεις εσύ; Έχεις συμπεθεριάσει με την Παναγία μας».

Έλεγε: «Ο μοναχός δεν πρέπει να χρησιμοποιή καθρέφτη. Να καλύψη τον καθρέφτη με την εικόνα του Χριστού και εκεί να καθρεφτίζεται για να βλέπη, να συναισθάνεται και να εμπεδώνη τι ασχήμια πνευματική έχει. Σε κανέναν άλλον καθρέφτη δεν πρόκειται να δούμε καθαρά τον πραγματικό μας εαυτό».

Βλέπομε πως προσπαθούσε με κάθε τρόπο να βοηθήση τους ανθρώπους να θεραπευθούν.

Έλεγε με πόνο: «Με αδελφό και πατέρα τον Χριστό και μάνα την Παναγία, είμαστε όλοι γνήσια πνευματικά αδέρφια». Δεν υπάρχει χώρος ανάμεσά μας για ετεροθαλή και ετεροδόξα “αδέρφια”. Και από την συνάφεια των λόγων του εννοούσε τους ετεροδόξους, ότι εάν δεν επιστρέψουν στην Ορθοδοξία, δεν μπορούν να θεωρηθούν εν Χριστώ αδελφοί.

Βλέπομε εδώ πόσο πονούσε για την Ορθοδοξία και πόσο ενδιαφερόταν για ο,τι αφορούσε τα εκκλησιολογικά θέματα και κατέθετε την γνώμη του.

Κάποτε που είχε πολλούς επισκέπτες, για να τους αναπαύση, έμεινε μαζί τους για πολλές ώρες. Μετά έκανε προσευχή για τα προβλήματά τους, καθυστερώντας τον προσωπικό του καλογερικό κανόνα, και έφθασε να κάνη τον εσπερινό της προηγούμενης ημέρας, όταν ανέτελε ο ήλιος. Και έλεγε επ’ αυτού: «Ο ήλιος ανέτελε και εγώ έψαλλα “φως ιλαρόν”!». Εδώ βλέπομε τι αγάπη είχε ο Γέροντας για τους ανθρώπους και δεν υπολόγιζε κούρασι, χάσιμο χρόνου, την υγεία του, κλπ., αλλά συγχρόνως ότι δεν παρέλειπε ούτε στο ελάχιστο το προσωπικό του καλογερικό τυπικό και κανόνα.

Έλεγε για το Πηδάλιο: «Το λένε “πηδαλιό”, διότι μπορούμε, όταν πρέπη, να το στρίβωμε ελαφρώς. Αλλά, ποτέ δεν αλλοιώνωμε, αλλάζωμε και οικονομούμε τα ανοικονόμητα. Π.χ., για τα κωλύματα της ιερωσύνης, με πόνο και θλίψη έλεγε προς επισκόπους και ενδιαφερομένους: «Μα, γιατί τέτοια εγκλήματα; Αφού είναι απλά τα πράγματα. Οι συγκεκριμένοι, άγιοι μπορούν να γίνουν. Ιερείς, όχι».

Κάποιος καθηγητής Πανεπιστημίου της Θεολογίας είπε στον Γέροντα Παΐσιο: “Γεροντα, στην εποχή που ζούμε (τέλη του 20ου αιώνα), είναι δυνατόν να πιστεύωμε ότι υπάρχουν δαίμονες; Αστεία πράγματα! Οι δαίμονες δεν είναι παρά η προσωποποίησης του κακού». Και ο Γέροντας Παΐσιος είπε: «Μα, τι λες ευλογημένε; Εμείς εδώ βλέπομε δωρεάν σινεμά με δαίμονες».

Κάποτε έστειλε γράμμα σε κάποιες μοναχές και τις προέτρεψε να φύγουν από την Γερόντισσά τους, η οποία ήταν πλανεμένη και εκινδύνευαν. Οι μοναχές του απήντησαν: «Γέροντα, εκτός των άλλων, η ηγουμένη είναι και ευειδής», δηλαδή έχει ωραία μορφή. Και απήντησε ο Γέροντας: «Ευειδής είναι; Τώρα κατάλαβα γιατί δεν μπορούμε να συνεννοηθούμε. Γιατί λείπουν “βιδες” σε όλες σας».

Όταν τον επισκέφθηκαν κάποιοι συμφοιτητές μου, ο Γέροντας τους είπε: «Το παν είναι να μη χωλαίνουμε πνευματικά». Και όταν ένας εξ αυτών τον ερώτησε: “Γεροντα, για εμάς προσωπικά το λέτε;”, ο Γέροντας απήντησε: «Εξαιρούνται οι παρόντες, εκτός από αυτούς που βρίσκονται εδώ». Και στην ίδια παρέα, όταν ο Γέροντας αντιλήφθηκε ότι δεν καταλάβαιναν τίποτε, ούτε τα απλά, σε κάποια στιγμή, θέλοντας να τους πειράξη, τους είπε: «Επειδή εσείς είστε του Πολυτεχνείου και πιάνετε πουλιά στον αέρα, τα ευκόλως εννοούμενα

παραλείπονται, εκτός από αυτά που δεν καταλαβαίνετε...».

Κάποτε, που γινόταν ντόρος για κάποιον Γέροντα, για τον οποίον διέδιδαν ωρισμένα πνευματικά του παιδιά ότι είχε διόρασι, προόρασι, νοερά προσευχή, κλπ., και ο Γέροντας εκείνος τα δεχόταν, ο Γέροντας Παΐσιος τον εκάλεσε στην Παναγούδα και τον συμβούλευσε λέγοντάς του: «Την αρετή σου μη την βγάζης στο σφυρί, γιατί αν συνεχίσης έτσι από αυτόν τον ντόρο τελικά μόνο κουρνιαχτός θα μείνη».

Έλεγε για κάποιον ιεροκήρυκα, ότι «έκαιγε μαζούτ αντί να καίη κηροζίνη. Κούφιος θόρυβος, χωρίς έργο». Και για κάποιον άλλον ιεροκήρυκα έλεγε, ότι «κάνει πολύ ωραίο, αλλά αρνητικό κήρυγμα».

Ένας μοναχός πήγε, παραμονή της κουράς του, να πάρη ευχή από τον Γέροντα Παΐσιο και τον ερώτησε: "Γεροντα, τι έχετε να μου πήτε; Αύριο γίνομαι μοναχός". Ο Γέροντας του απήντησε: «Ανέβα στον πύργο, στο Κουτλουμούσι, και πες: " Έχε γεια καϋμένε κόσμε"!». Τι σοφό και αγιασμένο χιούμορ είχε ο άγιος Γέροντας!

Σε γυναίκα που του είπε: "Γεροντα, βάλε τηλέφωνο, για να μπορούμε να σε βρίσκωμε για προσευχή σε δύσκολες στιγμές, κλπ.", της είπε ο Γέροντας: «Ευλογημένη, τι το θέλεις το τηλέφωνο; Στείλε τηλεγράφημα και θα το πάρω».

Σε άλλη γυναίκα που του είπε «Γέροντα, με ακούς, όταν βρίσκεσαι στο Άγιο Όρος και σου μιλάω και σε παρακαλώ στην προσευχή μου;», ο Γέροντας Παΐσιος της απήντησε: «

Ε, τι, για κουφό με πέρασες;».

Έχουν λεχθή και έχουν γραφή και είναι γνωστά πάρα πολλά από όσα είπε ο Γέροντας σε πάρα πολλούς ανθρώπους που τον εγνώρισαν. Ας μου επιτραπή εις την αγάπη σας να αναφέρω κάποια ελάχιστα προσωπικά μου περιστατικά, που επιτρέπεται να λεχθούν και έχουν σχέσι με τον Γέροντα:

Ήμουν δόκιμος και κατά την αγρυπνία της Αναστάσεως στο Κελλί του Γεροντά μου, παπα-Ισαάκ του Λιβανέζου, ψάλλαμε όλοι μας από κάτι. Όταν όμως έψαλλε ο γερο-Παΐσιος, έψαλλε τόσο συγκινητικά και καρδιακά που μας έδινε την αίσθησι ότι όντως εβίωνε το "αναστασιν Χριστού θεασάμενοι...". Και κατά την τελετή της Αναστάσεως, στον εξωτερικό χώρο του Κελλιού, όταν ψάλλαμε όλοι μαζί τα «Χριστός Ανέστη», κελαϊδούσαν τα πουλιά και με ρώτησε χαμηλόφωνα: «Τι λένε τα πουλάκια;». Εγώ απήντησα: «Που να ξέρω Γέροντα;». Και εκείνος είπε: «Ευλογημένε, ψάλλουν το Χριστός Ανέστη, κι εσύ κάθεσαι μουγγός και δεν απαντάς "Αληθως Ανέστη";».

Όταν με έστειλε στον παπα-Ισαάκ για να δοκιμάσω ως υποτακτικός, με ξεπροβόδισε περπατώντας μαζί μου σχεδόν μέχρι την μισή απόστασι από την Παναγούδα έως το κελλί του παπα-Ισαάκ στην Καψάλα. Και ενώ εγνώριζε ότι ο παπα-Ισαάκ ήτο έμπειρος, σοφός, ασκητής, όντως γνήσιος Γέροντας - εξ άλλου ο π. Παΐσιος τον είχε κάνει μεγαλόσχημο -, μου είπε: «Να ξέρης, ότι τα έντερα με

την κοιλιά μας πολλές φορές μαλλώνουν και γι'αυτό γουργουλίζει η κοιλιά. Δεν είναι εύκολο να συνεννοηθώ ένας Έλληνας με έναν Λιβανέζο, αλλά αν με την Χάρι του Θεού κάνης υπομονή, θα έχης “ενδοσυνεννόησι”».

Φυσικά ο Παπα-Ισαάκ μιλούσε άπταιστα Ελληνικά, ακόμη και αρχαία. Που να καταλάβω όμως εγώ τότε - ήμουν στο τέλος του τρίτου έτους του Πολυτεχνείου, είκοσι δύο χρονών περίπου -, που να καταλάβω, ότι ο Γέροντας δεν εννοούσε την γλώσσα. Εννοούσε, ότι δεν είναι εύκολη η υπακοή. Δεν θέλει ορθολογισμό, κοσμική λογική, κλπ. και ότι θέλει αγώνα και όλα τα υπόλοιπα, τα οποία είδα στην πράξι ως δόκιμος εν καιρώ και τότε θυμήθηκα και εννόησα τα σοφά και άγια λόγια του Γέροντος.

Τον ρώτησα κάποτε: «Γέροντα, εμένα με ξέρουν όλοι οι Άγιοι;». Και μου απήντησε: «Ευλογημένε, να τους δώσης διεύθυνσι και τηλέφωνο, για να σε βρίσκουν. Οι αριθμοί από τα τηλέφωνα είναι οι κόμποι του κομποσχοινιού».

Κάποτε μου είπε: «Πρέπει να είμαστε προσεκτικοί και να ασπαζώμαστε μόνο το φρόνημα από κάθε σωστό Γέροντα και να μη δεχώμαστε ο,τι διαδίδεται, γιατί ζούμε στην εποχή της παραπληροφόρησης». «Τι εννοείτε Γέροντα;». Και απήντησε: «Το πόσες σάλτσες, παρασάλτσες, παραπληροφορίες και παρατράγουδα άκουσα στην ζωή μου, δεν είναι τίποτα μπροστά σε όλα αυτά, που θα κυκλοφορήσουν μετά την κοίμησί μου. Έλεγαν και θα λένε διάφορα, ότι τα είπε δήθεν ο Παΐσιος, αλλά τους τα υπαγορεύει ο εαυτός τους ο Πλανή - σιος. Ο,τι όμως έχω πη εγώ ο χαμένος, το τι ακριβώς εννοούσα, μόνο ο Χριστός γνωρίζει και κάποια ούτε εγώ ο ίδιος τα καταλαβαίνω».

Βλέπομε το πως ο Γέροντας ήξερε να καλύπτει και να κρύβει την οποιαδήποτε αρετή και τις εμπειρίες του...

Για ένα σοβαρό θέμα που συνέβη και για το οποίο μόνο τα ακόλουθα επιτρέπεται να σας αναφέρω, ο Γέροντας στο θέμα αυτό βρέθηκε στην μέση χωρίς να ευθύνεται και πέρασε μία πολύ μεγάλη στενοχώρια, πίκρα, θλίψη και πόνο. Και μετά από πολλά χρόνια από τότε που συνέβη το γεγονός αυτό, σε σχετική συζήτησι τον ερώτησα: «Γέροντα, πως αντέξατε τότε;». Και μου απήντησε: «Έκανα παιδί μου την καρδιά μου κιμά».

Βλέπομε τι θυσιαστική αγάπη είχε ο Γέροντας. Γενικά, ο,τι έκανε ο Γέροντας πάντοτε το έκανε η για να βγη μεγάλο καλό η για να αποφευχθή μεγαλύτερο κακό. Άλλες φορές πάλι τα έπαιρνε επάνω του μόνο και μόνο από αγάπη.

Με εντολή του Γέροντός μου π. Ισαάκ του Λιβανέζου πήγα στην Παναγούδα, για να πω στον Γέροντα Παΐσιο ότι είχα την επιθυμία να γίνω ιερέας. Και μόλις πήρα την ευχή του, πριν του πω ο,τιδήποτε, μου είπε: «Θέλεις να γίνης παπάς; Με την ευχή μου».

Του είπα κάποτε: «Γέροντα, προσευχηθήτε να βάλω μυαλό». Και μου απήντησε: «Μυαλό έχομε όλοι, ακόμη και τα ζώα. Νους χρειάζεται».

Κάποτε, του είπα: «Γέροντα, να προσέχετε την υγεία σας. Σας έχει ανάγκη ο κόσμος. Όλοι οι άνθρωποι που έρχονται στο Άγιον Όρος επιθυμούν και λένε να γνωρίσωμε τον Γέροντα Παΐσιο». Και απήντησε: «Εγώ εύχομαι να γνωρίσουν όλοι στην πνευματική τους ζωή το παν-ίσιο».

Έλεγε για τον μακαριστό Μητροπολίτη σας Σεβαστιανό: «Επίσκοποι είναι πολλοί, αλλά Σεβαστιανός κανένας». Παρεπιπτόντως, το ίδιο έλεγε και για τον Γέροντα Παρθένιο, τον νυν ηγούμενο της Ιεράς Μονής Αγίου Παύλου, Αγίου Όρους: «Ηγούμενοι υπάρχουν πολλοί, Παρθένιος κανένας».

Μεγάλη Σαρακοστή του 1994. Τελευταία Μεγάλη Σαρακοστή και τελευταίο Πάσχα της επιγείου ζωής του Γέροντος Παϊσίου.

Είχα την ευλογία και τιμή να κληθώ στην Σουρωτή, για να τελέσω κάποιες ακολουθίες της Σαρακοστής, επίσης και όλες τις ακολουθίες από την Λειτουργία της Μεγάλη Πέμπτης έως και την Δευτέρα του Πάσχα. Λόγω της ασθενείας του Γέροντος, κάποιες ακολουθίες-Λειτουργίες έγιναν κεκλεισμένων των θυρών, παρουσία μόνον του Γέροντος, της αδελφότητας και της αναξιότητος μου.

Σε ευχέλαιο της Σαρακοστής, όταν τον έχρισα, επειδή ο Γέροντας ήτο μοναχός και δεν είχε ιερωσύνη, έσκυψε να μου ασπασθή το χέρι και να πάρη την ευχή μου. Εγώ μπροστά στον σεβάσμιο Γέροντα, από ντροπή και δέος, τράβηξα το χέρι μου, και έσκυφα να πάρω εγώ την ευχή του. Τότε τσουγκρίσανε τα κεφάλια μας και με ασπάσθηκε στο κεφάλι. Όταν την άλλη ημέρα τον ερώτησα: "Γεροντα, σας πόνεσα;", μου απήντησε: «Όχι, ευλογημένε, δεν το κατάλαβες από τον κρότο;». Και εγώ του απήντησα αυθόρμητα: «Κατάλαβα ότι το δικό σας κεφάλι ήταν γεμάτο με σοφία και Χάρι, ενώ το δικό μου άδειο και κούφιο».

Όταν τον εκοινώνησα την τελευταία Μεγάλη Πέμπτη, επίσης και το τελευταίο Πάσχα της ζωής του στην Ανάστασι, δεν θα ξεχάσω ποτέ με τι ευλάβεια και ειρήνη εκοινωνούσε, παρά το ότι είχε φρικτούς πόνους και είχε μείνει σχεδόν μία σκία από την ασθένεια.

Στην τελευταία συνάντησί μας της επιγείου ζωής του, εκτός των άλλων, μου είπε να μη στέλνω κόσμο στο Παλαιό Ημερολόγιο, αλλά να στέλνω και να οδηγώ τον κόσμο στον Παλαιό των Ημερών.

Αγαπητοί μου αδελφοί, αναμεσά μας εδώ σήμερα υπάρχουν αρκετοί που εγνώρισαν τον Γέροντα Παΐσιο, όπως και πάρα πολλοί άνθρωποι που τον εγνώρισαν και δεν ευρίσκονται εδώ. Πιστεύω ότι όλοι συμφωνούμε, ότι την προσωπικότητα του Γέροντος Παϊσίου την συνθέτουν αρετές και προτερήματα. Όπως εξυπνάδα, σοφία, ευστροφία, οξυδέρκεια, διορατικότητα, απλότητα, ετυμολογία, σοφό χιούμορ, σύνεσι, ταπείνωσι, διάκρισι, θυσιαστική αγάπη, εμπειρία, διόρασι, προόρασι, νήψι, άσκησι, προσευχή, αγιότητα.

Όλοι γνωρίζομε ότι είναι ένας μεγάλος Άγιος και είναι σκέπη γενικά για όλην την οικουμένη και ειδικά για την ευλογημένη Κόνιτσα. Την ευλογημένη Κόνιτσα, που

εκτός από την ευχή του μακαριστού σεπτού επισκόπου κυρού Σεβαστιανού την σκεπάζει και η ευχή του Γέροντος Παΐσιου. Είναι επίσης μία ευλογία που υπάρχει εδώ και το κατά σάρκα DNA του Γέροντος Παΐσιου, δηλαδή οι κατά σάρκα συγγενείς του που κατοικούν εδώ.

Να ζήσης ευλογημένη Κόνιτσα, ανάμεσα σε όλες τις πόλεις!

Αγαπητοί μου αδελφοί, σας ζητώ συγγνώμη αν σας εκούρασα. Το να πω ότι θα είμαι αναπολόγητος επειδή ε γνώρισα και συνωμίλησα για ώρες με τον Γέροντα Παΐσιο ίσως θεωρηθή υπερβολή, ταπεινολογία, κλπ. Εγώ όμως το εννοώ. Θα είμαι αναπολόγητος.

Την ευχή του Γέροντα να έχωμε.

Σας ευχαριστώ.

Αρχιμανδρίτης Αρσένιος Κατερέλος

Ηγούμενος Ι. Μονής Αγίου Νικολάου Δίβρης Φθιώτιδος

(Ομιλία στο Δημαρχείο Κονίτσης στα πλαίσια των εκδηλώσεων για τα είκοσι χρόνια από την κοίμησι του μακαριστού Γέροντος Παΐσιου του Αγιορείτου 13/07/2014)

Πηγή: impantokratoros.gr